

har noget imod dem; at jeg siger dette, men jeg mener, at han kunde have gjort noget mere ved enten at fremsætte dem under Sagens første Behandling eller ved selv at stille Vindringsforslag, svarende til de Udtalelser, han kom med. Da dette nu ikke er sket, skal jeg selvfølgelig spørge for, at Udvalget kommer til nærmere at overveje, hvad han her har udtalt, og derefter maa jo Udvalget bestemme sig til, hvad det vil gjøre. Jeg skal dog strax bemærke, at det ærede Medlem jo ligesaagodt som Forslagsstillerne veed, at naar dette Forslag er stillet op, som det er, saa er det opstillet uforandret, som det har foreligget fra vor Side i de sidste 3 a 4 Aar. Der har ingen Grund været for os til at læmpe ved det, thi saalænge man ikke kommer til en alvorlig Forhandling derom navnlig med Regjeringen og heri Salen, saalænge er der jo ingen Grund til at læmpe eller file paa en eller anden enkelt Bestemmelse deri. Det kunde jo meget vel være, at naar man vilde læmpe saadanne enkelte Bestemmelser, vilde man i en senere Forhandling komme til at vende tilbage til det Oprindelige igjen. Der har saaledes ingen Grund været for os til at underkaste den en saadan videre Drøftelse. — Der er kun et eneste Punkt i Forslaget, hvorom jeg skal udtale mig nærmere; det er angaaende Offerparagrafen. Jeg finder det rigtigt her at sige, at det, som den ærede Taler vilde opnaa ved at forelaa Paragrafen forandret, opnaas ved den Paragraf, som vi have foreslaaet i det Lovforslag, der er forelagt. Det er ikke i denne Paragraf paa nogen Maade forhindret, at Præsten kan modtage saamange Gaver, som Nogen vil yde ham, uden allermindste Betænkelse, naar det kun ikke sker i Anledning af visse bestemte kirkelige Handlinger. Udenfor visse bestemt kirkelige Handlinger kan han modtage Alt, hvad der bydes ham, uden at det er ham forbudt efter den paagjældende Paragraf; af dette Hensyn tror jeg altsaa ikke, at det er nødvendigt at forandre Paragrafen. — Da det synes, at Forhandlingerne nu vilde gaa istaa, vil jeg dog, inden jeg sætter mig, gjøre nogle ærede Medlemmer opmærksom paa, at dette Lovforslag giver en meget passende Anledning til at fremdrage den 27de Marts 1871. Det forekommer mig, at de gjøre Uret imod sig selv ved ikke at benytte denne Leilighed til at fremdrage denne verdenshistoriske Begivenhed. De have maasse overset, at denne Anledning er der, og jeg skal derfor, inden denne Sag sluttes, gjøre opmærksom paa, at de ogsaa her have fuldkommen Frihed til at fremdrage den 27de Marts.

Sjörning: Det glæder mig at høre, at den ærede Ordfører fortolker § 16 saaledes, at den ikke skal være til Hind for, at Præsten modtager Gaver fra Saadanne, som frivillig vilde yde ham dem, blot at det ikke sker i Anledning af visse kirkelige Handlinger. Jeg skal imidlertid

tillade mig at gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det vil være ganske nødvendigt, at det udtrykkeligt indsættes i § 16, at Præsten skal have en saadan Frihed, thi ellers falder han ind under det almindelige Forbud, som Straffeloven indeholder mod, at Embedsmænd overhovedet modtage Gaver. At jeg ikke tidligere har omtalt de Smaapunkter, som jeg før dvælede ved, og navnlig ikke har gjort det ved første Behandling, ligger deri, at jeg ikke ynder og heller ikke tror det rigtigt at fremdrage saadanne Enkeltheder ved første Behandling. Vel erkjender jeg, at Lovforlaget foreligger uforandret, som det har foreligget i en Række af Aar, og at der altsaa ikke for Udvalget har været videre Opfordring til at se det efter og søge at rette paa det; men det forekommer mig netop, at i denne Samling har dette Lovforslag fundet en stærkere Tilslutning end tidligere, saa at man nu kan have mere Forventning end tidligere om, at det virkelig vil komme til at afgive Grundlaget for Reformen, hvorfor det vel nu kunde være paa Tide, at man saa det efter paa den omtalte Maade.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Worsaa): Den ærede Ordfører har idag gjentagende beklaget sig over, at jeg i denne Sag kun har holdt korte Taler. Jeg maa imidlertid strax sige det høie Thing, at min Tale atter idag skal blive meget kort, da jeg finder det meget uforvarligt at opholde det høie Things Tid med lange Taler om en Gjenstand, der, som jeg tør sige, er fuldstændig udbedret her i Salen. Naar den ærede Ordfører har bebrejdet mig, at jeg ikke har givet en klar Fremstilling af mit Standpunkt i denne Sag, tror jeg dog, jeg tør henvise til det Lovforslag, som jeg har havt den Ære at forelægge de Herrer, og naar han vil have, at jeg skal udtale mig om det nærværende Forslag, saa har jeg allerede gjort det i det Svar, som jeg tillod mig at sende det ærede Udvalg. Jeg skal minde om nogle Ytringer af den ærede Ordfører forleden Dag. Han sagde, at man ikke kunde forlange af Flertallet, at det skulde opgive sit Princip; det var ikke Smøbekommen, det var Eftergivenesshed. Naar man nu altsaa vil opfordre mig til, at jeg skal forlade det Standpunkt, jeg har indtaget, og som foreligger klart i mit Lovforslag, vil det netop i Genhold til den ærede Ordførers egen Ytring ikke kunne betragtes som en Smøbekommen mod det høie Thing, men som en fuldstændig Eftergivenesshed, hvortil jeg, og især paa Sagens nuværende Standpunkt, selvfølgelig ikke kan finde mig foranlediget.

Ordføreren (S. A. Hansen): Den ærede Minister har overordentlig ondt ved at forstaa, hvad navnlig jeg udtaler. Det, jeg har udtalt idag, er jo ikke en feilslagen Forventning om, at han vil gaa over til dette Lovforslag, derom